

MOZAIC

MOISIL

Nr. 14, octombrie

ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 - 7486

[Handwritten signature]

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu
Redactori: Aura Andrici, Andreea Bunea,
Adrian Manu, Alexandra Cățu, Daniel Ghindea
Coperta: Andrei Marghescu
E-mail: revista.cngm@gmail.com

CUPRINS

- 3** Lumină și culoare
- 6** Memento cogitationis
- 8** Artist în Moasil
- 10** Din nou, dar altfel
- 11** Călător pe Rogvaiv
- 12** Rembrandt
- 14** Respiro poetic
- 19** În întuneric
- 20** Istoria tricolorului românesc
- 21** Lumini intermitente
- 22** Un tablou
- 24** În lumină, azi
- 27** Paleta de culori

LUMINĂ ȘI CULOARE

NECTARIE COBĂRLIE

Îmi propun, deseori, pentru liniștea sufletului, un exercițiu aparent simplu, dar extrem de complicat: să îmi curăț simțurile alterate de cunoaștere, griji, preocupări diverse și să privesc grandiosul spectacol al naturii ca un spectator needucat, dar nu ignorant sau ca un copil care doar percepe realitatea, dar nu își pune întrebări. Uneori reușesc, alteori nu...

Pentru astăzi, îmi scot din minte noțiuni învățate despre lumină – undă sau particulă, reflexie sau refracție, despre culori (nu îmi pasă că albul și

negrul sunt nonculori, nu mă ajută cu nimic!) - compoziție, tonuri, nuanțe, temperatură, saturație, tentă, valoare, despre Soare, de la care vine lumina, lumină care se descompune în culorile de bază, culori care sunt absorbite diferit de obiecte și înfățișate văzului, despre mișcările Pământului care fac ca lumina și întunericul să se lupte ciclic pentru supremație sau care alternează temporal și temporar - în funcție de expunerea anuală a diferitelor emisfere către Soare - culori, nuanțe, tonuri.... într-un imens caleidoscop. Păstrez în minte doar numele culorilor și unele elemente de educație primară, fără de care nu aș fi putut să vă împărtășesc aceste rânduri... Observ, chiar dacă nu îmi dezvăluie detalii, întunericul...

Treptat, negrul întunericului devine gri. Apoi, aproape totul devine alb. Mă dezmoștesc după noaptea lungă.

Este frig. Ici-colo culori estompate de lumina puțină. Mie îmi apar gri. Soarele, copleșit și el de frig, pare mai mic și fuge repede de pe cer. Când cerul este senin, albastrul acestuia accentuează frigul, dar îmi animă spiritul. Când sunt nori, griul devine dominant, chiar și în prezența albă a zăpezii, iar spiritul se afundă în melancolie. Întunericul revine la fel de repede. Uneori, pentru puțin timp, Luna pare a ajuta lumina Soarelui

în lupta perpetuă cu întunericul. Lumina puțină a Lunii aprinde fondul alb, iar întunericul pare a se retrage sfios. Aștept cu nerăbdare lumina, așa puțină cât este ea... Și lumina revine, pentru că așa e dat să fie... Este puțină în continuare, dar chiar și așa este suficientă să-mi dinamizeze spiritul și simțurile afundate în alb și gri. Și timpul trece...

Treptat, lumina pare să câștige lupta cu întunericul... Albul se retrage temporar, negrul și nuanțele de gri devin dominante, de parcă întunericul nu vrea să cedeze și pictează cernit pământul și copacii. Apoi, timid, se ivește verdele. Crengile copacilor par a exploda în verde, peticele de verde crud de pe pământ devin din ce în ce mai mari și se unesc într-un covor care acoperă negrul și nuanțele lui.

Crenguțele, înveșmântate în verde, freamătă sub adierile calde ale vântului și par a fi vii, gata de o nouă metamorfoză. Nu durează mult și transformarea se produce. La început timid, apoi prinzând curaj, flori dalbe, rozalii, roșii sau galbene se lupta cu verdele dominant. Inițial, câștigă lupta. Apoi, rând pe rând, așa cum au apărut, dispar sau se metamorfozează. Sufletul meu exultă și el în deplină consonanță cu freamățul cromatic al naturii. Și timpul trece...

Lumina devine dominantă. Totul pare plin de viață. Lumina multă aprinde și mai mult culorile. Prin verde răsare roșul. Apoi și roșul se deschide în nuanțe de portocaliu și galben. Întunericul, fascinat și el de spectacol, uită, pentru puțin timp, de lupta cu lumina. Se retrage sfios, fără să deranjeze regia luminii. Verdele crud se transformă în verde închis, apar și dispar

alte culori florale, unele flori împrumută din culoarea lor roadelor în care se metamorfozează. Apoi, treptat, totul pare a se transforma în galben. Așa cum întunericul, cu ceva timp în urmă, picta natura în nuanțe de gri, lumina pictează și ea în nuanțe de galben. De parcă Soarele, sleit de căldură, se topește și acoperă lichid pământul. Un fel de semn al dominației. Sufletul meu freamătă în continuare și se bucură intens de lumină. Și timpul trece...

Dominația luminii pare a slăbi în intensitate, dar culorile apar mai vii. Apar din nou nuanțe de roșu, portocaliu și galben, care tind să înlocuiască verdele. Pare că frunzele devin flori. Pare că Soarele își varsă culorile zilnice peste frunze, ca o dulce amintire a vremurilor în care a dominat întunericul. Sleită de putere, lumina cedează forței întunericului. Frunzele simt și ele ceva și cad ca o ploaie colorată peste pământ. Copacii devin gri, un început al dominației întunericului, dar pământul rămâne colorat. Cel puțin o vreme...

Sufletul meu freamătă în continuare și absoarbe cu nesaț cromatica naturii. Pare a-și dori să facă rezerve pentru etapa următoare. Pare că, amestecând culorile, ar dori să-și fabrice lumină. Și timpul trece...

Și albul se varsă din nou peste gri, în lupta continuă dintre lumină și întuneric. Și eu rămân spectator în așteptarea altor scene care îmi vor anima mai mult spiritul, sufletul...

Până atunci, vă invit să ne bucurăm împreună de culorile toamnei!

Dan Eremia

MOMENTO COGITATIONIS

Ce suntem? Saci de piele care se sprijină pe oase? Prea banal.

Care e scopul nostru? Să ajungem în rai? Prea interpretabil.

Ce ne unește? Banii, steagurile, sângele? Nu. Nu aceste lucruri.

Sentimentele sunt cele care ne unesc. Oamenii formează legături pe viață datorită sentimentului de iubire.

Prietenii ies seara prin oraș să se vadă datorită sentimentului de dor. Unii părinți sunt foarte protectori cu copii lor pentru că simt frică.

Sentimentele sunt precum culorile. Când stăm în lumină, ele sunt deschise, iar când stăm în întuneric, încep să se închidă.

Da! Totul are sens acum.

Oamenii sunt o amestecătură de culori, fiecare reprezentând un sentiment, pe care l-am simțit sau nu, iar scopul nostru este să le simțim pe fiecare dintre ele. Din cauza aceasta mi-am dorit mereu să simt sentimentul de iubire, pentru că scopul meu este să aflu cum se simte.

Deja încep să îmi văd chipul pictat în zeci de culori.

Ochii îmi sunt albaștri ca cerul, buzele sunt o combinație de nuanțe de mov, roz, albastru și portocaliu, la fel sunt și obraji iar pe frunte, pe bărbie și

deasupra ochilor se mai găsesc mici pete de galben. Până și urechile, gâtul și părul strâns într-o coadă împletită care îmi atârnă pe umăr, toate sunt pictate.

Chiar dacă stau într-o cameră fără pic de lumină din cauza lipsei curentului în partea aceasta a Bucureștiului, majoritatea culorilor din care este compus chipul meu sunt încă deschise.

De ce?

Pentru că nu simt că sunt în întuneric.

Simt cum valuri de lumină curg asupra mea. Când am simțit că mă scufund în întuneric, m-am gândit la culorile parinților mei. Sunt sigură că sunt culori deschise.

Cândva o să am posibilitatea de a le privi de aproape. Acea posibilitate poate veni în orice secundă așa că nu îmi permit să fiu prinsă cu garda jos și să îi las să îmi vadă chipul pictat în culori întunecate. Această teamă mă ajută să sfidez logica.

Ceva îmi alungă gândurile.

Este sunetul scărilor ce scârțâie sub greutatea pașilor unei persoane.

Un felinar apare în pragul ușii, iar o voce cunoscută perturbă liniștea camerei:

— Vino cu mine, Diana! Noi două avem ceva de discutat.

Străjer Andrei

ARTIST ÎN MOISIL

Medeea Alexandru are 15 ani și este eleva a clasei a IX-a A. Am descoperit-o încă din clasa a V-a, pentru că era un copil plin de imaginație, creativ, hotărât de fiecare dată să depășească tema de lucru din cadrul lecțiilor de educație plastică, prin tehnici complexe, variate și extrem de surprinzătoare.

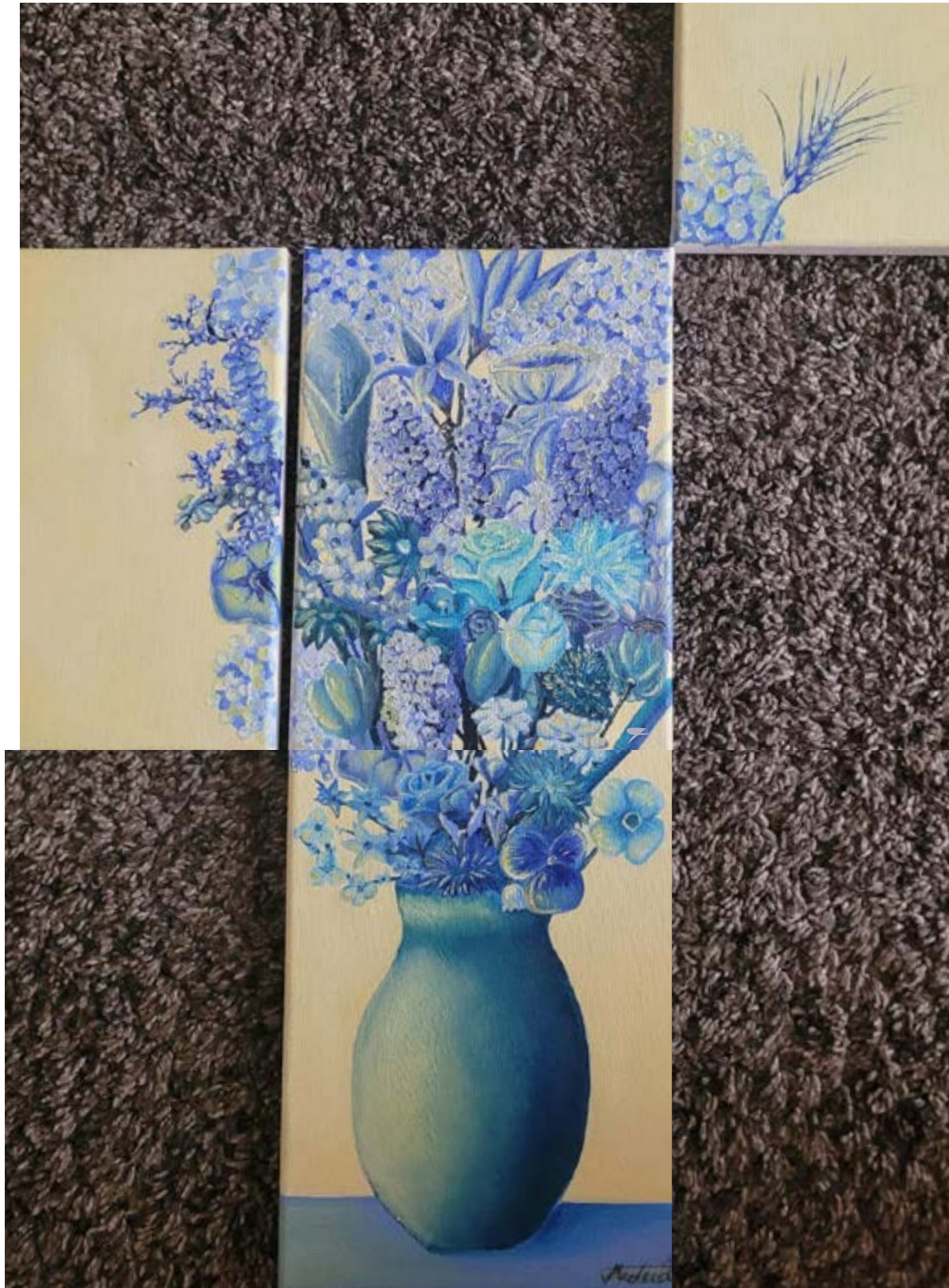
Medeea mi-a povestit că, încă din copilărie, desenul a reprezentat un instrument cu ajutorul căruia și-a conturat universul. „Prin desen îmi exprim dorințele, captez amintiri și mă descopăr. Fiecare pictură pe care o realizez mă reprezintă într-un mod sau altul, prin tema pe care o aleg în funcție de ceea ce mă inspiră cel mai mult în momentul respectiv sau prin elementul cromatic. Desenul m-a dezvoltat din toate punctele de vedere prin creativitate și exprimarea sentimentelor și astfel m-am descoperit. Educația plastică este importantă în școală, fiindcă poate ajuta copiii să se dezvolte și să se exprime, însă nu toți

consideră că timpul pe care îl petrec învățând sau lucrând la aceasta materie este folosit într-un mod productiv.

În lucrările pe care le-am pregătit pentru revistă, elementul cromatic are cel mai important rol. În prima lucrare am încercat să surprind un cadru calm (sugerat prin nuanțele de albastru marin și turcoaz) cu o tentă euforică, sugerată prin lumina galbenă și prin fundal). Am ales tema naturii fiindcă reprezintă viață și libertate, elemente care mi-au lipsit în pandemie.

În a doua lucrare, am vrut să surprind un joc de lumini. Culoarele pe care le-am folosit au fost unele stridente, care sugerează un haos organizat. De asemenea, prin cromatică am vrut să evidențiez vitalitatea îngădită de cadrul închis la culoare, ce reprezintă elementul pragmatic, partea realistă a vieții. Am ales o temă simplă, concentrându-mă mai mult pe elementul cromatic.”

Andreea Bunea

DIN NOU, DAR ALTFEL

ANDREI MARGHESCU

Mulți ne confruntăm, poate, cu monotonia din zilele noastre... Aceleași activități... aceleași responsabilități..., aceleași obiceiuri și aceiași oameni... Deseori aud acest cuvânt, „iar”. Dar ce înseamnă el cu adevărat? Poate fi întruchiparea începutului, a amintirii momentelor de altădată, a gusturilor sau a mirosurilor văzute dintr-o perspectivă nouă, a imaginilor sau... poate fi chiar viața noastră scrisă sub forma unui cuvânt atât de simplu?

Mereu m-au fascinat începuturile, în ciuda faptului că toate, în aparență, par la

fel. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce văd nou la toamna de acum, i-aș fi spus că îmi pare unică. Aș fi început cu frunzele scuturate de arborii bătrâni, care îmi amintesc de nostalgie, îmi spun despre tristețe și mă îndeamnă la fericire. I-aș vorbi despre culorile calde, blânde și enigmatice care mă provoacă să cred, să sper și să visez neconținut, despre amintirile pline de patos sau despre stările și emoțiile pe care fie le iubesc, fie le respingeam cu vehemență. Și, astfel, aș ajunge la „noul”, care amintește de „vechiul” din sufletele noastre, unde „iar” este o formă de „ia spune” pentru lumina și culoarea din noi.

Aș fi continuat cu apusurile înflăcărate de azi și nu aș găsi nicio asemănare cu cele de ieri: întotdeauna alt sentiment, altă circumstanță și alt eu; toate diferite, în ciuda faptului că „totul” este același.

Atmosfera din jur, privirile oamenilor, diversitatea se schimbă la minut și mă fac să dau o nouă definiție frumosului, mai amănunțită și, totuși, incompletă.

Iar după ce frunzele cad, ne întoarcem la o înțelegere mai simplă a lucrurilor, în care imaginația pare să se fi pierdut în neant și revine apoi, în căutarea unor experiențe noi în același cadru vechi, iar și iar...

Aș fi spus multe despre farmecul toamnei de acum, dar nu aș fi ajuns niciodată la final. Pentru că acesta este mersul lucrurilor. Pentru că suntem făcuți să trăim în diverse lumini și culori...

Ioana Amalia Murgea

CĂLĂTOR PE ROGVAIV

Plouă.

Picături de apă alunecă pe geamul ferestrei din dormitorul meu. Mi se pare că nu se va opri niciodată, însă greșesc, fiindcă în momentul în care îmi îngădui să îmi mut privirea, o rază de soare străpunge cerul și griul se transformă într-un albastru deschis care îți înlătură mohorârea și te binedispune. Atunci, ridicându-mi privirea, îl văd, mai colorat decât orice pe lume, curcubeul. Mă las atrasă de această forță și ajung pe tărâmurile ce par a aparține unei lumi diferite.

Pășesc pe scara de lumină pe care curcubeul mi-a întins-o și intru pe tărâmul dragostei. Inima-mi gonește precum o nebună și zâmbesc prosteste atunci când trec pe lângă câmpuri pline cu trandafiri ROȘII.

Înainte spre tărâmul soarelui unde fiecare clipă reprezintă un nou început. Privind răsăritul care împrăștie nuanțe de ORANJ pe cerul străveziu, simt cum fericirea și recunoștința îmi inundă sufletul.

În continuare se întinde tărâmul curiozității. Minte îmi este acaparată brusc de tot felul de întrebări care se nasc atunci când privesc misterioasele frunze GALBEN aurii ale copacilor ce alcătuiesc pădurea din jurul meu.

Apoi toate gândurile îmi sunt eliberate, fiindcă ajung în tărâmul armoniei. Pajiștea de un VERDE smarald îmi gădilă tălpile goale și simt liniștea cum îmi îmbracă sufletul și mintea precum o pătură în nopțile de iarnă.

Dintr-o dată apa îmi atinge timidă degetele picioarelor. Îmi privesc reflexia în oglindirea lacului ce se întinde înaintea mea și observ fluturi cu aripioare ALBASTRE, care îmi dau impresia că totul este un vis.

Mă adâncesc în propria minte. Printre tonuri de INDIGO îmi văd pasiunile și fricile, calitățile și defectele, punctele tari și pe cele slabe și înainte, dorindu-mi să descopăr cât mai multe despre mine, dorindu-mi să mă autocunosc.

Însă ajung într-un câmp VIOLET plin cu lavandă și sunt cuprinsă de mirosul divin. Regalitatea emanată de aceste flori mă supune poruncii sale și mă înclin pentru a simți mireasma îmbietoare.

Închid ochii pentru o clipă și totul dispare.

Mă aflu din nou în camera mea, cu privirea ațintită asupra curcubeului. Oare a fost doar un vis sau am fost călător pe ROGVAIV?

Alexia Ioana Cristea

REMBRANDT

Rembrandt van Rijn s-a născut pe 15 iulie 1606 în Leiden, Olanda, fiul morarului Harmen Gerritsoon van Rijn și al Corneliei Willemsdochter van Zuitbroeck.

Tânărul Rembrandt își începe studiile de pictură în atelierul lui Jacob van Swanenburgh, unde timp de trei ani învață tehnica picturii. Pânzele lui îi atestă deosebitul talent, ceea ce-i determină pe părinți să-l trimită în 1624, la Amsterdam, unde se perfecționează în atelierul lui Pieterzoon Lastman, care era influențat de Michelangelo Merisi zis Caravaggio. Rembrandt se stabilește la Amsterdam în 1633, conștient că marele oraș olandez este în măsură să ofere talentului său condițiile de care, în Leiden, nu ar fi putut beneficia. Grație renumelui său artistic, negustorul de artă Hendryck van Uylenburg îi propune să-și deschidă un atelier la el. Prin intermediul

acestuia, Rembrandt obține o primă comandă importantă, Lecția de anatomie a doctorului Tulp. Tabloul este o lucrare de maestru și Rembrandt pătrunde în cercul marilor pictori olandezi. Tabloul „Rondul de noapte”, pictat de Rembrandt în 1642, considerat astăzi o capodoperă, a constituit la vremea sa un scandal. Prin analiza cu raze Roentgen realizată în 1975 s-a dovedit că lacul menit să protejeze opera ce înfățișează o acțiune care se desfășoară la lumina unei după-amiezi târzii, se închide cu trecerea timpului, producând iluzia unei scene nocturne.

Rembrandt a pictat și foarte multe autoportrete, în total peste 50 de tablouri și încă mai multe desene și gravuri. Pe primul dintre acestea l-a pictat în 1625, când nu împlinise 20 de ani, și a continuat această tradiție pe tot parcursul vieții, până la moarte.

Andreea Bunea

RESPIRO POETIC

Verde

ploaia umple locul gol pe care l-ai lăsat
în dreapta mea.

n-am știut ce să fac.
m-am încurcat singură
în pânze de paranoie
și am uitat să te iubesc ca pe un suflet
viu
și te-am tratat ca pe o bijuterie.

cădeam în necădere.
și cădeam
cădeam
cădeam.
nu mă opream
pentru că mi-era prea verde de ei
ca să văd roșul tău.

te-am ferecat într-o colivie
să te privesc numai eu.
căci eu eram doar o jumătate
de haos, de furtună,
de ce vrei tu.
chiar jumătate de minciună
pentru că mă contopesc în infinit
și infinitul e tot o minciună.

apoi, m-a orbit lumina lor
și am înțeles
că eu, ca jumătate dezordonată,
nu pot să mă compar cu un întreg pur.

și mi s-a făcut verde de ei
pentru că te fascinau

cu străluciri de stele
și praf de comete
și constelații de zâmbete.

te-ai îndrăgostit de frumos
și eu uram frumusețea.

așa că am început să distrug orbește
urmele de frumos pe care ți le-au
imprimat pe retină.

și loveam
și alungam
și plângeam
și urlam
bucăți de ceea ce ei numeau „fericire”,
dar pe mine mă speriau de moarte.

când m-am trezit și m-am spălat de
atâta ură,
tu nu mai erai.

ai colivia larg deschisă
și o dâră de nimic în spate.

și atunci am înțeles
că m-am otrăvit cu verde
în loc să caut refugiu în roșul tău
care probabil m-ar fi transformat într-un
întreg mai pur ca al lor.

Eva Cîrjan

Daltonism

Daltonismul
e maladia tuturor degenerațiilor,
este blestemul drogaților, filosofilor
și al visătorilor damnați.

Daltonismul
e o privire roz spre adierea vântului
în timp ce un soare iernatic apune
purpuriu
peste casa ta, mușuroi marin.

Daltonismul
e beregata-ți s-o rezezi
și să te orbească-n șuvoaie verzi
chinul, otrava, robia și viața.

Daltonismul
e mușcat din rodul interzis
când cu privirea ta străpungi
vălul vidului din tine.

Andrei Bădescu

Uneori

Candidă, duioasă...
Sunt liniștit de culoarea ce mă apasă.
Cuprinde-mă, culoare și mai tare
Și du-mă în lumina orbitoare!
Prin străvezii dantele se decupează totul.
Culorile mai tari sunt arme,
Iar cele pastelate, ca niște panseluțe –
delicate.
Războiul de culoare tăcut se duce,
E aspru câteodată...
Lumină și culoare în lumea orbitoare!
Prin străvezii dantele, m-apasă
Tăcută și cuminte cu raze colorate,
Mereu îmbrățișate – lumina lumii
ce mă-nconjoară .

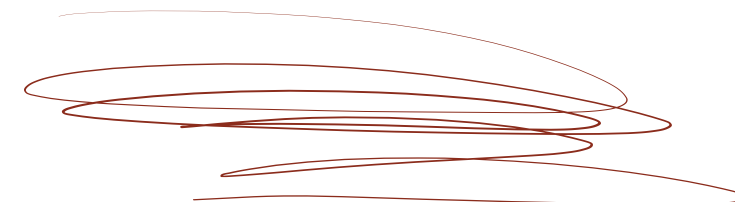
Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Finding myself: work in progress

I'm the canvas, an unfinished work,
Always looking for the colours
To finish my painting and find its
meaning.
Even in my darkest moments,
The colours are still there
Ready to paint my life in ways I never
think about,
Despite me not being able to see them
sometimes.

I'm hiding in the comfort of my own
mind,
But my story continues with all kinds of
colours,
In all shades,
But also with black, white and grey,
But mostly grey:
the confusing combination between
dark and light.
I'm not sure what that's supposed to
mean,
Because even I don't know all my sides
and layers.
I don't know myself as well as others
might think and that's okay,
As long as I keep searching for myself
In every moment,
And I try finding something new each
day.

Francisca Burcea

Astăzi, o culoare implicită

Astăzi râd! Râd zgomotos, învăluită de o stare de bine! E o energie atât de bună în jurul meu și simt că Universul își aliniaza planetele pentru a-mi crea în suflet lumina caldă, copleșitoare, aducătoare de speranțe și pozitivism!

Astăzi zâmbesc! Îi am aproape pe toți cei dragi mie, îmi fac planuri pentru viitor, gătesc mult (mai mult decât de obicei) și continui să fiu criticată pentru plating (de prieteni adevărați care își permit să mă ia peste picior, pentru că îmi sunt prieteni), dar și încurajată pentru perseverență (gustul contează!, nu plating-ul).

Astăzi am de toate!
Astăzi sunt fericită!
Astăzi exist!

Aura Andrici

The colours of light

This is not easy to understand
For you that come from a distant land
Where all the colours are low in pitch
Deep purples, emeralds deep and rich,
Where autumn's flaming and summer's green,
Here is a beauty you have not seen.

Oft the colours are pitched so high
The deepest note is the cobalt sky.
We must wait till the sunset comes
For shades that feel like the beat of drums.
Or like organ notes in their rise and fall
Cream of the plover, grey of the dove-
These are the hues of the land I love

Carina Giroveanu

Pentru cei care plâng,

alb

„a plecat Dincolo, răpus într-o săptămână de virusul ucigaș”

Pentru cei obosiți,
roșu

„Nu pot scrie despre lumină și culoare. Nu pot!

Pentru cei care nu pot dormi...
verde,

„E altfel de epuizare. O să-mi revin peste trei luni ”

Și un pic de mov pentru regrete...

Violet de gențiană, poate,
pentru toate vizitele la prieteni și râsetele și îmbrățișările de atunci...
„clar, nu mai suntem la fel!”

Pentru toți cei care cred
în ziua de mâine, a noastră,
lumină!

Alexandra Dragomirescu

Un mic tsunami de culoare

În acest abis de visuri și speranțe
alege să fii lumina ce străbate
cu rapiditate o nouă societate.
căci viața nu-i ceva compact
ce provoacă doar un impact
de neplăceri și neajunsuri.
alege să ai cel mai important accesoriu
la tine mereu
un zâmbet cald, puțin orgoliu
și-un suflet de miliarde te fac să te simți
aparte.
vieții îi poți da culoare
și-o poți picta în tonuri roz,
iar perspectiva cea mai reușită
e inițiativa de a lua inițiativă
și de a ieși din sedenar,
a vedea totul spectacular.

Alexandra Georgiana Stoina

ANDREI DRAGOMIRESCU

Lumina de la capătul tunelului

Mă urc în trenul de la ora 7
destinație?
Du-mă în cel mai colorat loc pe care îl știi
du-mă în locul tău preferat
Unde ești când nu e nimeni.
cine ești când nu e nimeni?
culorile de pe geam sunt atât de gri
încât râd când trec pe lângă fabricile
astea roz.

Aș vrea să vorbim mai mult,
dar eu nu sunt decât un simplu pasager
ies și intru pe ușa gândurilor tale
ca să lași ușa deschisă.
Nu știi cum te cheamă, în fine
conversațiile sunt plictisitoare, dar
scurtează drumul
mai avem mult? Cred că mă culc.
când ajung acolo să știi
Că tu ești lumina de la capătul tunelului.
Estera Stoica

Inimă de aur

Al meu galben,
Aerul fără de care nu există oxigen,
Cântecul întipărit în minte cu același refren,
Culoarea ce-mi completează orice desen.

Și mi te-ai strecurat în suflet
Cum razele soarelui pătrund timide pe fereastră
Și mi-ai luminat fiecare colț, mi-ai cusut fiecare rană
Și mi-ai șters fiecare lacrimă
Ce mi se prelungea pe obraji în abis,
Cum frunzele ofilite cădeau pe pământ,
Suflăte de vânt spre paradis.
În strălucirea dimineții
Albinele adormite se plimbau prin seninul cerului, dependente de polen
Cum tu mi te furișai în minte și îmi îndulceai fiecare gând
Ca mierea în stup închegând.
Și în nopțile friguroase
Îți găsești drumul spre mine prin licuricii cu semnale luminoase,
Iar când îmi închid ochii din cauza umbrelor ce mă tulbură,
Singurul lucru pe care îl văd e părul tău de aur.

Carina Cătrună

Ieși la lumină

Ieși la lumină... a spus... du-te în față,
strălucește peste miile de culori și orbește soarele cu frumusețea talentului tău.
Și m-am dus.
Ai tot ce-ți trebuie, a zis, nu te mai uita înapoi, trăiește cum vrei și învață și pe ceilalți să trăiască la fel.
Și am ieșit la lumină. Trebuia oricum să o fac la un moment dat.

Misterul ochilor căprui...

Când privesc în ochii tăi căprui
Nu văd doar o culoare,
Văd povestea vieții tale;
Observ și zâmbetele,
Observ și lacrimile
Și mă pierd în nuanța lor,
Nuanța maronie a ochilor,
Nuanță ce mă poartă departe,
Într-o lume a culorilor moarte
Mă plimb prin tărâmul frunzelor arămii
Și a vremii ce îmi dă insomnii;
Simt mirosul cafelei fierbinți
Și a ploii ce ne face neclintii.
Dar clipitul tău firav mă aduce înapoi
Într-o viață ce se simte exact ca un război,

Căci tu pleci, întorci privirea
Și căpruiul tău este pierdut,
Iar sfârșitul din mine se transformă în început,

Căci liniștea deodată urlă și se întâmplă un declic,
Iar maroul de asfințit se transformă într-un negru infinit.

Adela Bordei

Ești făcută pentru asta, continuă!
Și am făcut un pas. Apoi încă unul.
Până să realizez eram sus. Aplauze.
Nu mi-a plăcut. Am citit numele meu acolo și nu mi-a plăcut. Nu eram strălucitoare, eram expusă. Un exponat privit din vitrină. Este superb, ești superbă.
Nu mă simt superbă, nici talentată, nici un exemplu bun de urmat, categoric nu un exemplu bun de urmat. Și nu mi-a luat decât doi pași să îmi dau seama de asta.

Eram o pată de culoare albastră într-un curcubeu. Eclipsată de verde și mov, pusă la zid de ploi deasupra lumii, folosită pentru combinațiile dominante, strălucirile adevărate, încântarea privirilor.
Dar m-am gândit, nu mai aveam cum să fac un pas înapoi oricum, nu pot coborî pur și simplu de pe boltă, lăsând privirile șocate că nu mai este nici albastru, nici verde, nici indigo.
Mi-am dat seama de asta când o pală de vânt m-a luat pentru o clipă cu gândul la ce dezastru aş provoca.

Și nu mi-a plăcut. Am văzut viitorul îndepărtat și nu mi-a plăcut. Așa că am schimbat perspectiva.

Nu eram singura de acolo ce stătea în spate, așa că am învățat să apreciez efortul unei echipe.

Mi-am învățat rolul și l-am jucat cu timiditate și... am ieșit la lumină. Mă simt onorată să fac parte dintr-un val de culori ce transmite energie și emoții și sunt gata să încep să mă bucur de el.

Andra Dumitru

ÎN ÎNTUNERIC

Vremea mohorâtă, pentru unii poate părea începutul unei zile plictisitoare în care vor trebui să stea izolați în casă, așteptând la nesfârșit să înceapă ploaia sau să răsară soarele.

Pentru alții poate însemna o zi în care pot să se plimbe prin parc sau pe stradă fără compania altor oameni care să le tulbure liniștea și gândurile. Iar pentru marea majoritate poate să nu însemne nimic, doar o zi obișnuită în care își vor continua rutina.

Ei bine, azi era o zi mohorâtă, iar Tom nu avea de gând să stea în casă.

S-a îmbrăcat și a început să meargă fără țință, încercând să găsească o activitate.

Nervos, s-a așezat pe o bancă.

Nu îi plăceau zilele mohorâte. I se păreau interminabile, iar atunci când soarele își făcea timid apariția, palpita de fericire. Tot meditănd, lângă el s-a așezat un domn. Lucrul ciudat era că domnul se așeza întotdeauna pe aceeași bancă.

— Vremea asta ți-a cam stricat planurile, nu-i așa?

— Așa e. Cică va fi înnorat toată săptămâna. Cred că ar trebui să stau la televizor, așa cum fac și colegii mei...

— Eu zic să te mai gândești. Nu știu dacă azi e o zi înnorată sau cu soare, dar îmi pot da seama după starea persoanelor din jur. Dacă e lumină în mintea și în inima ta, atunci chiar și cel mai întunecat loc nu va fi chiar așa de negru. Iar atunci când totul se luminează, începi să apreciezi mai mult natura și fiecare ipostază a ei. Culorile vor părea mai vii. Trebuie să înveți să prețuiești Creația. Dacă privești în întuneric vei reuși să distingi culori și forme. Trebuie doar să privești cu atenție.

Tom închise ochii și privi în întuneric.

— Da! Văd culoarea roșie!

— Lumina și Culoarea sunt peste tot.

Trebuie să ai disponibilitatea să le cauți.

Tu ce culoare vezi în întuneric?!

Victor Buiciac

ISTORIA TRICOLORULUI ROMÂNESC

Atunci când vorbim despre simbolistica privind identitatea națională, un element deosebit de important îl reprezintă drapelul. Fie că vorbim despre mândria de a fi român, istoria poporului nostru sau competiții sportive, culorile naționale sunt cele care ne reprezintă oriunde pe glob. Încă din primii ani de școală, învățăm simbolistica acestora: roșul - sângele vărsat pentru libertate, galbenul - culoarea holdelor țării și albastrul - cerul și eternitatea. Știm oare istoria apariției tricolorului românesc?

Persoane mai mult sau mai puțin pricepute la istorie încearcă să îi găsească originea încă de pe vremea voievodului român Mihai Viteazul, respectiv la sfârșitul secolului al XVI-lea. Mai mult, această ipoteză a fost ilustrată și în artă, așa cum este cazul unuia dintre tablourile pictorului Teodor Aman, care l-a reprezentat pe voievod purtând un steag tricolor. Același pictor îl înfățișează și pe Tudor Vladimirescu alături de un drapel național, în timpul Revoluției de la 1821. E drept că Teodor Aman s-a născut la 10 ani după Revoluția de la 1821 și nici nu se pune problema să fi fost contemporan cu voievodul muntean, așa că ideea unei surse istorice credibile prin studiul pânzelor sale nu poate fi validată, așa cum găsim referințe în cazul anumitor surse online. Alte surse pun semnul egal între momentul apariției primului drapel

național, în timpul Regulamentelor Organice, odată cu o redefinire a autonomiei românești sub autoritatea Imperiului Otoman, și tricolorul din zilele noastre. Cu toate acestea, nu trebuie confundat momentul apariției primului drapel românesc cu momentul apariției tricolorului, întrucât drapelul din timpul Regulamentelor Organice nu avea nimic în comun cu ceea ce avea să devină tricolorul românesc.

Cea mai plauzibilă dată referitoare la momentul apariției tricolorului românesc o reprezintă Revoluția de la 1848, atunci când regăsim, într-adevăr, pentru prima dată în iconografia contemporană vremurilor, simbolul tricolorului.

Organizatorii acestei revoluții, în mare parte studenți români, aflați la studii în Franța și participanți la evenimentele de acolo, au adus, odată cu noile idei de libertate și egalitate, simbolurile Revoluției franceze.

De remarcat este faptul că, inițial, aceste culori au fost dispuse pe orizontală, iar pe partea albă a drapelului francez a fost cusută cu litere aurii deviza revoluției: „dreptate și frăție”. Acest lucru a determinat percepția culorii centrale drept galben, iar în picturile contemporane evenimentului, steagul a început a fi reprezentat sub forma succesiunii de culori: roșu, galben și albastru. Victoria de moment a unui

guvern revoluționar a determinat chiar adoptarea acestuia ca simbol al noilor realități.

După ce revoluția a fost înfrântă, steagul urma a fi adoptat oficial ca simbol național în timpul lui Alexandru Ioan Cuza. Forma de astăzi, având culorile dispuse vertical, o are din 1867, respectiv din timpul domniei lui Carol I, având desigur imprimată, până în anul 1947, și stema regală. Regimul comunist avea să instituie o nouă stemă. În timpul revoluției de la 1989, românii au decupat de pe steag

simbolul comunist, interesant fiind faptul că, în zilele ulterioare revoluției, drapelul astfel decupat a avut un caracter oficial.

După cum se poate observa, istoria drapelului ilustrează principalele etape ale evoluției României, ca stat, din ultimele două secole. Acesta denotă, mai ales, apropierea de Franța și de idealurile Revoluției franceze care au avut un rol important în afirmarea identității noastre naționale.

Florin Cristescu

LUMINI INTERMITENTE

La miezul nopții, luna se revarsă în paharul de cocktail, înecându-se lângă o măslină.

Bolta cerească este brăzdată de stele mici cât niște puncte, incomparabile cu strălucirea amețitoare a diamantelor sub formă de lacrimă, cu care tinerele doamne își încarcă mâinile subțiri și catifelate.

Șoaptele frunzelor se pierd în distanță, acoperite de foșnetul rochiilor de seară, cusute atent cu mărgele și perle, ale căror culori nici nu știa că există, încântând și furându-ți privirea.

Luciul mătășii și al șifonului înconjoară rochiile delicate cu aureole pastel, transformându-le în licurici cu aripi diaphane.

Clinchetul paharelor niciodată goale răsună peste capetele frumos pieptănate și aranjate, făcând lacul de cleștar să se unduiască încet. Râsete

cristaline și parfumuri scumpe umplu grădina de trandafiri, îndulcind atmosfera. Nici dacă ar fi vrut, grădina nu ar fi putut să intervină și să spună o glumă. Dar la prima ivire a zorilor, când cerul este pictat în cele mai frumoase culori, iar firele de iarbă sunt îngreunate de roua de mărgăritar, grădina este mută și goală, rămasă singură cu gândurile ei. Singurii muzicanți prezenți sunt greierii, care își primesc solo-ul mult așteptat, dar pe care nu are cine să îl asculte.

Ce s-a ales de grandiozitatea serii trecute? Unde sunt toți acei oaspeți plini de veselie și bună dispoziție? Grădina a rămas singură și mută, plină de trandafiri adormiți de propriul lor miros.

Dar toate acele lumini și culori se vor întoarce cândva, poate chiar săptămâna viitoare.

Ana Teodora Vertan

UN TABLOU

Copacii sunt ca niște torțe cu flamă falnică aliniate pe trotuare, grădini și parcuri, împrăștiind parcă jar cu fiecare frunză desprinsă.

Închid ochii și simt cum mă întorc în timp, la lumea odată stilată, femeile rafinate la brațul partenerilor eleganți, iar eu, o fantasmă pierdută între două lumi. Timpuri apuse...

Mă uit spre cer și îl văd mai senin. Observ jocuri de culoare la apus de soare, amestecuri sângerii reflectate perfect pe pământul foșnitor, iar în zare, stolurile de rândunici străpungând văzduhul ca niște săgeți grațioase. Zadarnic încerc să le urmăresc cu bicicleta traversând pitorescul Cișmigiu. Toamna tot le gonește. Duse sunt și duse vor fi până când torțele aliniate vor îmbrăca veșmântul verde smarald din nou.

Pe aleile veșnic însozite ale Grădinii Cișmigiu lumina pătrunde printre copacii îngălbeniți, pictați parcă de razele sfioase ale generoasei luni octombrie. Pășesc pe Podul de Nuc de-a lungul Aleii Magnoliei, iar dedesubt, reflexia mea se întrezărește printre undele apei. Frunzele se leagănă, se răsucesc în suflul blând al toamnei, iar într-un final ating apa care tremură la atingerea lor.

Sub privirea mea se întinde o trenă croită din frunze ce se unduiește la fiecare adiere de vânt domol. Mozaicul multicolor țesut în apă se împrăstie din când în când la trecerea bărcilor cu adolescenți îndrăgostiți în timp ce vâslesc și vâslesc.

Continui să hoinăresc, fericirea provocându-mi durere în inimă, până când îmi răsare în cale sufletul Cișmigiului, Rotonda scriitorilor.

Două ocoluri nu-mi sunt suficiente, de fiecare dată aceleași șoapte sacre au altceva de zis, altceva de transmis în calea adierii toamnei. Îmi place să cred că mie îmi sunt adresate vorbele. Un gând așa de egoist nu încapă în discuție și, deși sună frumos, îl alung din minte. Mă îndepărtez și încălesc pe bicicletă. Pedalez un timp, apoi mă opresc. Închid ochii pentru o clipă și apoi îi deschid observând cu tristețe ca m-am întors la necunoscut.

Sunt din nou o străină printre străini. Să fi trecut secunde, minute, zile de când am lipsit din vremurile contemporane? Nici pe departe.

Totul a rămas la fel, aceleași chipuri goale, aceleași strigăte repetate ale mașinilor dar covorul ruginiu, bucăți de trecut, este tot aici. Ca și cum acele momente prețioase nu ar fi putut lipsi din tabloul meu de octombrie, ca și cum setea de frumos nu mi-ar fi fost potolită doar cu ceea ce trăiesc în prezent, am putut părăsi actualul București în favoarea Micului Paris tomnatic de cândva.

Nimeni nu e lângă mine. Nimeni care să mă fi însoțit în efemera-mi călătorie. Atât de singuratică...

Tabloul de octombrie îmi este inspirație...

Maria Margareta Mitruț

ÎN LUMINĂ, AZI

În lumină, azi, clișeul.

O să coborâm într-o mină cu pietre prețioase. Cu ajutorul imaginației voastre și a creionului meu magic. Clic pe taste.

O să coborâm într-o mină cu pietre prețioase și o să luăm un rubin.

De pe rubinul neșlefuit se scurge nisipul. Eu nu am părul nisipiu, îl are Mara din poveste. O poveste înecăcioasă, un deșert.

O fi cheală Mara, cu mici grăunțe plutind în jurul capului ca o aură, prelungirile incolore ale axonilor de neuroni spălăciți ce ies din creier.

Rocile cenușii de la intrarea în carieră își arată amenințătoare dinții. Probabil că au ars, de la soarele auriu, care le-a lăsat un fel de crustă și acum arată hidos, așa cum ies de sub rădăcinile vâjnoase ale copacului ce se înalță trufaș cu puzderie de ramuri întinse către cerul de cerneală pe care norii plumburii plutesc agale agățați de frunzele verzi ca smaraldul punct.

E o me-ta-fo-ră. Dublă.

Smaraldul e turcoaz.

QED

Ruxandra Constantinescu

Copilăria este perioada vieții noastre în care lumea e plină de lumină și culoare. Totul este atât de naiv și inocent. Copilăria în sine înseamnă bucurie, culoare, lumină. Este timpul în care ne luminăm din anumite puncte de vedere, dar și în care viața noastră este plină de culoare datorită sentimentelor pe care le trăim în această perioadă.

Nu spun că odată ce creștem sau devenim adulți nu putem fi fericiți, însă copilăria trebuie prețuită. Este etapa vieții noastre în care putem da frâu liber imaginației, jocurilor, culorilor. Abilitățile pe care le întreprindem sunt: comunicarea, lucrul în echipă, solidaritatea. Toate aceste calități, cu care ne mândrim când creștem, sunt deprinse încă din copilărie.

Lumina și culoarea copilăriei sunt date de joc. Jocul există încă de dinaintea cunoașterii definiției de cultură. Jocul a început odată cu timpul și se va termina odată cu acesta.

Jocul îl formează pe copil încă din primele luni ale vieții sale și îi călăzește pașii încă de la primul pas făcut cu ajutorul părinților. Copiii fac totul prin joc.

Este lumea în care se simt liberi și care le oferă libertate fără reguli.

Chiar și adulții se joacă, fie jocuri video pe calculator, fie alături de copii lor, tocmai pentru a evada din realitate și a simți din nou acea lumină a copilăriei magice.

Elena Ștefania Iliuță

Am uitat să ne oprim și să privim. Luăm de bun lumea care ne înconjoară, prinși în această macabră capcană a rutinei, inevitabil încătușanți în repetarea ei definitoare, ne trezim ca dintr-un somn ciudat că ne uităm în sus.

Primul lucru pe care îl vezi: culori și lumină. În urma realizării, rămâi împietrit. Toate vin de-a valma; te copleșesc, te obosesc și nu știi unde să te uiți ca să scapi de acea lume fără sens care a decis să ți se arate, într-un moment de neatenție.

Credeai că umanitatea a reușit să domesticească acel necunoscut. Să îl facă să dispară oricând ar fi devenit inconvenabil. Ne-am obișnuit să mergem pe strazi gri, rigide, cimentate. Să vedem blocuri repetitive și enervant de similare și perfecte. Să te uiți pe tine în capcana repetitivității.

Dar subit, ne trezim ca dintr-un somn ciudat că ne uităm în sus. Primul lucru pe care îl vezi: culori și lumină. În urma realizării rămâi împietrit. Toate vin de-a valma; te copleșesc, te obosesc și nu știi unde să te uiți ca să scapi de acea lume fără sens care a decis să ți se arate, într-un moment de neatenție.

Totodată ceva îți șoptește să nu îți întorci privirea. Ceva îți spune să nu o ignori, să continui să te uiți. Încet, încet, parcă nu mai sunt toate așa de obositoare. Parcă au căpătat un sens în așezarea lor imperfectă, necontrolată, dar totuși atât de...frumoasă...

Dar oare pentru toți este frumoasă? Până la urmă, percepția este subiectivă, așa că până la urmă, depinde de fiecare cum vede ceea ce îl înconjoară...

Bianca Simulescu

Acest anotimp cu minunata sa mireasmă mă face să îmi amintesc an de an cât de frumoasă este mixta gamă de culori specifice. În această perioadă a anului copacii, florile și alte plante amorfesc și de frunze „se leapădă”, formând la baza lor covoare pline de farmec, dintr-o multitudine de nuanțe.

Cel mai frumos peisaj de toamnă este pădurea, „plămânul planetei”. Atunci când privesc copacii cu frunzele de aur și aud vuietul care șuieră printre crengile plătând, mă trece un fior și nu îmi pot stăpâni emoțiile de uimire și de bucurie, încep a alerga zburdalnic precum un copil andru fascinat, care își dorește să descopere cât mai multe minunății ale naturii.

Mă pun în pielea lui Eminescu atunci când a scris poezia „Fiind băiet păduri cutreieram ” și îmi dau seama că trăiesc

aceleași emoții când mă joc pe lângă marginea pâraului, când adun florile rămase din vară și le readuc la viață printr-un buchet sau chiar și când alerg pe câmpuri interminabile în care orizontul se extinde la infinit.

Nostalgia mă cuprinde când petrec timpul în inima pădurii.

Îmi reamintesc de vară, când asupritoarea căldură se așterne peste plaiuri, iar pădurea, cu uluitoarele coroane de frunze înverzite ale copacilor, mă adăpostește cu umbră și răcoare. Acum, însă, descopăr o mulțime de tablouri viu colorate, dar bolta arborilor a dispărut ca prin magie. Copacii se îmbracă cu vestimentația de toamnă, treptat înlăturând roșul și portocaliul de pe crengi și acoperind potecile care erau odată pline de verdeață.

Nectarie Cobârle

PALETA DE CULORI

Aceeași paletă de culori sumbre alcătuiau noua pictură a lui Ann. Un fundal negru, cu câteva nuanțe de gri închis și o urmă de alb. Nu știa ce reprezintă, dar acestea erau culorile care o inspirau.

Spunea că picturile ei sunt deosebite și că nu le poți vedea dacă lumina este una slabă... și nici nu le poți înțelege dacă nu cunoști povestea pictorului, lucru ce le făcea de-a dreptul speciale.

Se ridică de pe scaunul aflat în fața șevaletului de lemn și se duse la geamul mare din capătul camerei. Trase draperiile și lăsă razele soarelui să pătrundă în încăpere.

Luă cartea pe care el i-o dăruise, o carte despre puterea culorilor în picturi și ce transmite fiecare și începu să citească. Și, pentru prima dată după mult timp, se decise să își exprime emoția, căldura, sensibilitatea prin nuanțe deschise de galben sau printr-un verde pal.

Știa că asta ar fi vrut el să vadă, așa că începu să picteze. Era neobișnuită ca paleta ei de culori să arate atât de diferit și să aibă atâtea nuanțe în ea. Brusc desenele începeau să prindă contur și să semnifice ceva. Putea să facă apusul în nuanțe de roșu, câmpiile și copacii verzi și se simțea liberă să combine ce culori voia. Și toate aceste lucruri se datorau unei simple cărți cu paginile ușor îndoite, dar care avea un mesaj puternic pe coperta de catifea.

O carte în care nu conținutul era cel important, ci persoana care i-o dăruise. O carte care a ajutat-o să readucă lumina și speranța și să exprime asta prin desenele care până acum erau formate doar din nesiguranța că are talent. Aceasta era adevăratul motiv pentru care erau făcute pe un fundal negru.

Spera că vor trece neobservate la expozițiile de artă, unde erau expuse cu scopul de a primi câțiva bănuți. Însă, nimeni până la el nu avusese, cu adevărat, încredere în desenele sale. Așa că Ann s-a decis să aducă și ea un strop de lumină și culoare picturilor ei, care de data aceasta inspirau încredere și fericire.

Desenul era modalitatea prin care fata se exprima liber și simțea cum începe să nu îi mai fie frică să facă asta. Și așa, ușor-ușor descoperi cum un strop de culoare poate schimba însemnătatea unui desen și totodată îți poate lumina ziua și îți-o poate face mai bună.

Zâmbetul începea să îi reapară pe fața palidă cu fiecare nuanță pe care o așeza pe paletă și pe care o imprima adânc în sufletul său cald, de copil.

Bianca Țone

Mozaic 15

Publicații